

13 Δεκεμβρίου 2020

Ελληνίδα γιαγιά ετών... 33: Μην παντρεύεστε μικρές. Σπουδάστε, δουλέψτε, ζήστε...

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)
/ Συνεντεύξεις

Ερωτεύτηκε και παντρεύτηκε στα 16 - Στην ίδια ηλικία ο γιος της άφησε έγκυο την κοπέλα του

Την Παγώνα Νικολάου την γνώρισα πριν από λίγες ημέρες σε κάποια γειτονιά της Αγίας Βαρβάρας. Αυτό που με έκανε να την προσέξω ήταν η προσφώνηση «γιαγιά» από ένα κοριτσάκι που έτρεχε ξωπίσω της γελώντας. «Γιαγιά;», της είπα αυθόρμητα. Έγνεψε το κεφάλι καταφατικά, δυο τρεις κουβέντες σκόρπιες μαζί με την αποκάλυψη της ηλικίας της: «Σε λίγο κλείνω τα 36. Έγινα γιαγιά στα 33». Δεν άρθρωσα κουβέντα. Ήθελα αλλά δεν μπορούσα. Μπορούσα αλλά δεν ήθελα. Μπέρδεμα μυαλού. Κι ύστερα, με κάλεσε σπίτι της για να με κεράσει καφέ -μαζί με την ιστορία της ζωής της...

«Έρωτας είναι η αιτία»

Μοιάζει με κοριτσάκι. Στο τρόπο που κινείται και βλέπει τα πράγματα, στον τόνο που γελάει -απενοχοποιημένα δυνατός-, στην αισιοδοξία με την οποία αντιμετωπίζει τα πάντα γύρω της. Είναι κοριτσάκι. Στην εμφάνιση, στη ζωντάνια, στη σπιρτάδα, σ' εκείνο το «έλα να κάτσουμε στο τζάκι να μιλήσουμε για άντρες και για έρωτες». Τον δικό της τον γνώρισε λίγο πριν τα δεκαέξι «νορμάλ για μία τσιγγάνα, τον ερωτεύτηκα σαν τρελή κι ακόμη ερωτευμένη είμαι μαζί του. Κάναμε μαζί δύο παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, κάναμε δουλειές, κάναμε τα κέφια μας, κάναμε ταξίδια όπου μπορείς να φανταστείς, κι έχουμε ακόμη πολλά να κάνουμε. Τα όποια δύσκολα τα ξεπεράσαμε με διάλογο και με αγάπη γι' αυτό και συμβουλεύω τα νέα παιδιά να μιλάνε μεταξύ τους. Να φύγουν από τις οθόνες των υπολογιστών και να μπουν στον κόσμο τον πραγματικό. Μόνο έτσι χτίζονται οι σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους. Όλα τα άλλα είναι συντρίμια... Κάτσε να βάλουμε ένα ποτήρι κρασί και λίγη μουσική...»

Σερβίρει σε κρυστάλλινα ποτήρια την στιγμή που με το ένα χέρι πατάει το οπ «στο στέρεο» και με άλλο σηκώνει από το χαλί έναν κόκκο σκόνης: «Έχω τρέλα με την καθαριότητα. Όλες οι Ελληνίδες τσιγγάνες έχουμε τρέλα να λαμποκοπούν τα πάντα γύρω μας. Καθαρό σπίτι-Πεντακάθαρη ψυχή, λέμε στα μέρη μας. Ακόμη και σε καταυλισμούς δεν θα δεις βρώμικο σπίτι. Δεν μιλάω γενικά για τους Ρομά, αλλά για τους έλληνες τσιγγάνους. Η καθαριότητα είναι η μισή μας αρχοντιά». Η άλλη μισή; Την ρωτάω αυθόρμητα, χωρίς καν να υπολογίσω στην απάντηση: «Η άλλη μισή είναι η υπερηφάνεια μας. Είμαστε περήφανη ράτσα, με τα καλά και τα στραβά μας όπως όλοι οι άνθρωποι. Αν βάλουμε κάποιον όμως στο σπίτι και στην ψυχή μας, του φερόμαστε σαν να είναι άρχοντας κι αρχόντισσα... Πες μου τώρα τι φαγητό σου αρέσει να φτιάξω κάτι να φάμε μαζί. Νηστικό αρκούδι δεν χορεύει...». Γελάω δυνατά, λίγο θέλω να την ακολουθήσω έτσι όπως την παρακολουθώ να λικνίζεται στον σκοπό του κάποιου γνωστού τσιφτετελιού «Να χορεύεις κοπέλα μου! Είναι οξυγόνο ο χορός...»

«Μην παντρεύεστε μικρές. Σπουδάστε, δουλέψτε, ζήστε...»

Παίρνω βαθιά ανάσα. Η κουβέντα επιστρέφει στον λόγο της συνάντησής μας «Γιαγιά, ετών 36». Φέρνει το χέρι της στο μέτωπο και βγάζει βαθύ αναστεναγμό πριν ο τελευταίος χαθεί σε ένα πλατύ χαμόγελο: «Όταν ο γιος μου γνώρισε τη νύφη μου ήταν ακόμη παιδιά. Εκείνος κοντά στα δεκαεπτά εκείνη στα δεκατέσσερα. Όταν έμαθα πως η κοπέλα ήταν έγκυος, μου ήρθε ο ουρανός σφοντύλι. Ήταν και οι δυο τους τόσο μικροί, έπρεπε να ζήσουν τη ζωή τους πριν

το μεγάλο βήμα. Ωστόσο, δεν άκουγαν κανέναν. Ο έρωτας και ο νεανικός αυθορμητισμός δεν παίρνουν από λόγια. Τι να πούμε; Τι να κάνουμε; Σαν το αποφάσισαν τίποτα δεν είπαμε παρά κάναμε έναν μεγάλο γάμο με γλέντι τρικούβερτό. Όχι. Δεν είμαι σύμφωνη με τις παραδόσεις μας που παντρεύουν τα κορίτσια μικρά. Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Τα παιδιά πρέπει να τελειώνουν το σχολείο, να σπουδάζουν, να στέκονται στα πόδια τους κι ύστερα να προχωρούν σε γάμους και παιδιά. Ήμουν αρνητική. Το θετικό στην δική μου περίπτωση είναι ότι σήμερα έχω την εγγόνα μου, μία κούλα αληθινή με την οποία δεν παύω να ασχολούμαι στιγμή».

Μας διακόπτει το χτύπημα του κουδουνιού και η τρίχρονη εγγόνα: «Αυτή είναι το καμάρι μου. Για τούτη εδώ ζω και υπάρχω. Κοίτα την πόσο χαριτωμένη είναι. Το καλοκαίρι πήγαμε μαζί διακοπές στην Μύκονο... Πάντα μαζί θα πηγαίνουμε διακοπές. Ε, καμάρι μου;». Το καμάρι της τρέχει σε ολόκληρο το σπίτι με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Θέλει παιχνίδια κι αγκαλιές. Η Παγώνα δεν της στερεί ούτε το ένα ούτε το άλλο. Στροβιλίζεται μαζί της στο πάτωμα, την κάνει «νταχτιρντί» στον καναπέ, την ρωτάει περί τις εκατό φορές εάν πεινάει, «θα βάλουμε την μάσκα να πάμε να τρέξουμε πιο μετά. Έτσι, καμάρι μου;». Το καμάρι της, της δίνει ένα μεγάλο φιλί μαζί με μία μεγαλύτερη αγκαλιά. Η... γιαγιά γελάει όλο καμάρι. Δεν μοιάζει πάνω από τριάντα ετών...

Πηγή: protothema.gr